

aFERRADA

CONTINGUT:

Editorial	1
Adictos anònimos a Ferrada	2
Temps de vergonya	3
Llibertat al BIM?	4

Identitat valenciana, tres a zero?

JOAN RIBÓ CANUT — *ESQUERRA UNIDA PAÍS VALENCIÀ*

Els elements de la identitat valenciana que hi ha a l'Estatut d'Autonomia actual els podríem resumir en molt pocs: Senyera, denominació de la CC AA, llengua i, més secundàriament, dret civil. Quan els redactors de l'Estatut d'Autonomia de Benicàssim es posaren a treballar allà pel 1981 havien viscut moments difícils: la pressió de veure els tancs de Milans del Bosch moure's de forma intimidatòria per València el 23-F i, abans, patir tota la batalla de València amb unes connotacions que avui les podríem anomenar com vertadera "kale borroka" de dretes. Malgrat la situació, es feren concessions mútues entre la dreta i l'esquerra: la senyera, després d'haver vist la quadrabarrada ondejar durant anys en el Palau de la Generalitat, passava a ser amb franja blava en una concessió a la dreta; el nom, que es mantenia el de País Valencià, en una concessió a les forces d'esquerra i nacionalistes, i la llengua quedava com a valencià, sense entrar a definir-la en una espècie d'empat indefinit entre les dues posicions. Era un acord on tothom cedia una part, on tots els sectors havien aconseguit alguna cosa i tots s'havien deixat alguna ploma en la negociació.

Però la dreta valenciana mai ha volgut negociar seriosament. Sempre ho ha volgut tot. L'acord sobre el nom que els ponents de la UCD acceptaren, de seguida el seu partit el va qüestionar i va fer tot el possible per a canviar-lo en el Congrés en Madrid. Després de moltes vicissituds, allò que era País Valencià a l'anar a Madrid es va tornar una descafeïnada Comunitat Valenciana després d'un vergonyós pacte entre la UCD i el PSOE beneït per AP. És curiosa la manca d'acceptació que ha tingut aquesta denominació en totes les forces d'esquerres polítiques i socials. Vint-i-tres anys després, el Partit Socialista, Partit Comunista, Esquerra Unida, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, etc., tots continuen dient-se del País Valencià. Ningú ha canviat la seua denominació. Sense comentaris.

Ens trobem ara davant d'un atac per part de la dreta a l'únic element identitari no clarament definit per l'actual Estatut des de l'òptica de dretes: el tema del valencià. Aprofitant que, per primera vegada en la història, el valencià entrarà en Europa, es vol consagrar el secessi-

onisme lingüístic. No importa que el Tribunal Constitucional, el Tribunal Superior de Justícia, la romanística internacional, les universitats, la Real Acadèmia de la Llengua castellana, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, etc., opinen una altra cosa. La situació política valenciana cada dia es complica més pel PP i resulta imprescindible tornar a emprar els elements identitaris valencians per al combat polític. Es guanye o no, és un combat que desgasta a l'esquerra encara que pugua ocasionar l'efecte col·lateral l'aparició en escena de noves forces polítiques en la dreta més extrema que, en un futur, puguen competir amb el PP.

Totes les formacions polítiques que es consideren d'esquerra ens ho haurem de pensar seriosament. Si al final tots els elements identitaris valencians són elements reivindicats per la dreta, la identificació de qualsevol pensament d'esquerra amb aquesta Comunitat es veurà molt dificultada. Es tornarà cada dia més difícil ser valencià i, a la vegada, ser d'esquerres. A aquesta marxa, la gent que som d'esquerres només podrem ser internacionalistes amb problemes reals d'arrelament en la nostra terra que cada dia se'ns farà més llunyana. Les conseqüències polítiques d'aquesta situació són evidents i ben contràries, per exemple, a les d'Andalusia on va ser l'esquerra qui va donar la cara per aconseguir una autonomia de primera.

Des de fa prou anys els estudis sociològics ens diuen que el grau d'identificació dels valencians envers la seua CC AA és mínim en el nostre País. Algun dia ens haurem de preguntar per quins motius un País amb elements identitaris molt superiors als de la majoria de CC AA d'Espanya té un nivell molt inferior d'identificació amb la seua comunitat. Alguna cosa s'haurà fet malament i, de ben segur, té molt a veure amb aquestes concessions que al llarg de la història de la transició es feren a la dreta.

Sens dubte és una reflexió que haurà de fer el Partit Socialista. Sobretot si és veritat que ha consensuat amb el Partit Popular no tocar els aspectes relacionats amb els elements identitaris en l'actual reforma de l'Estatut. Estem apanyats si això es converteix en realitat! És donar-li a la dreta munició per a molts anys.

ADICTOS ANÓNIMOS A FERRADA

¡Hola!, me llamo Anónima y soy adicta a Alfonso. Es que es tan guapo y tan buena persona. La verdad, yo no vote al PP la primera vez que fue elegido alcalde, ni siquiera lo conocía ni me importaba la política local, eso sí, era el candidato más guapo de todos los carteles electorales.

Una noche, a principios de año, Alfonso, ¡ay Alfonso!, hizo algo mágico: rodeado de familias enteras con niños gritando y abuelos refunfuñando, le dio la llave de todas las casas de la ciudad a tres desconocidos disfrazados con ropas del 'todo a un euro' y coronas hechas con papel Albal. ¡Oooh!, sublime acto de generosidad. Todo el mundo vociferaba emocionado ante la bondad de aquel hombre. Ferrada, ¡tío bueno!, quédate tú con la de mi casa, en vez de leche y galletitas, te esperará una gatita calentita. Lo que no entiendo es que necesidad había de repartir más llaves pues ya había mucha gente simpática que ocupaba los chalets vacíos del mar y que eran tan limpios que se lo llevaban todo, todo, todo al marchar. (*La meua cosina tenia una planteta de marihuana al jardí y la varen deixar morteta, quina bona gent, què honrats*).

La verdad es que después de esto me enfade un poquito. Me había pasado noches y noches esperando a que Ferrada abriera la puerta de mi casa... y nada, esta gatita siempre solita. Un día, sin esperármelo, llegué a casa y la puerta estaba abierta. ¡Dios mío, el corazón me latía tan deprisa!. Es él –pensé–, por fin. Despacito y susurrando fui buscándole habitación por habitación. Alfonsín ¿dónde estás?, Alfonsín , miau. Pero mi Ferradita no estaba, claro que tampoco estaba mi tele, mi DVD, mi equipo de música, mi nevera, y mi marco de plata de ley con la foto de mi niño el día que fue investido alcalde. A primera vista cualquier insensato pensaría que habían entrado a robarme, ¡ya ves tú, qué absurdo!, ¡aquí en Burriana, la ciudad más segura del mundo con SUPERFERRADA velando por nosotros!. Pero no. Había sido él, sí, sí, Alfonsín que seguramente me estaba preparando una sorpresa en algún lugar inverosímil y había RECAUDADO unas cuantas cositas para hacerme sentir como en casa. Ay, qué detallista.

A principios de febrero, madrugamos mucho mucho y nos fuimos a hacer la vuelta a las ermitas. Alfonso (¡¡¡jen vaqueros!!!) el primero, claro, y cuánto interés mostraba el la ampliación de aquéllas, cuánta devoción desinteresada. Se diría que fuera a hacer una catedral de cada ermita y que la iba a rodear de enormes jardines donde relajarse, reflexionar y poder encontrar a \$Dios\$ en plena naturaleza. ¡Vamos!, tan grandes, tan grandes que parecían campos de golf. Lo curioso es que no eran religiosos con los que hablaba, es más, yo diría que no eran ni de Burriana. Serán extranjeros, pero, ¿tendrán permiso de \$trabajo\$?. Mi Ferradita se los dará.

Después llegaron las fallas, ¡quién fuera reina fallera!, cuanto beso. Y Semana Santa, ¡¡¡por Dios el luto le sienta tan bien!!!, qué sentimiento, cuanto dolor en procesión, o era por el coste del naranjo de hojalata, ese gran homenaje al que fue base de nuestra economía y que hoy en día se ha convertido en una especie en extinción. No sé. Pero... qué bien le sienta el negro.

Y llegó el calor y mi niño pensó que estábamos saturados de venta ambulante y eso perjudicaba al comercio local. ¿Y qué hacer?. Ya está, enviamos a los vendedores a la plya de ocho a dos y alguno se 'fríe' fijo. Lo llamó mercaplaya o "mercaderes pa llá". El comercio local estaba muy contento y las gentes también porque además teníamos actuaciones de artistas reconocidos todas las semanas; sí, sí, reconocidos legalmente y sin problemas de papeles.

El nivel cultural de Burriana subía, subía, subía hasta... bueno, no me 'arrecuerdo' de la palabra. Y el estado físico... ¡Jesús!, fútbol voley, windsurf,... eso sí, a la playa hay que ir con rodilleras, casco y chaleco salvavidas. Primero hay que esquivar todas las pelotas habidas y por haber de cualquier campeonato, ¡¡¡DA IGUAL!!!, ¡el que sea!, y luego las motos acuáticas las tablas de surf, los trastos esos con pedales. Claro que sí, no hay que ser egoístas, el mar y la arena es de todos, lo de los jardines llenos de agujeritos para las pelotitas de golf, eso ya veremos, pero el mar y la arena a compartir ¡y punto!. Yo te entiendo Alfonsín.

Tú eres bueno y conciliador y generoso y amigo de tus adversarios políticos, no hay mas que verte en la cabalgata de las flores. ¿Quién diría que eres tú el que con pasión desenfundada levanta el puño repleto de confeti hacia el cielo en rendido homenaje a los perdedores?, si sólo te falta cantar el himno de la república. ¡Ay PASIONARIA no te lo laves que es mío!

En fin pronto volverá a ser principio de año. Ferrada coge esta vez mi llave.

Me llamo Anónima y soy adicta a Ferrada, no me entero de nada pero... ay, me lava también la cara.

Maria Isabel Collado Cabrera

TEMPS DE VERGONYA

Senyors i senyores del PP, estem a l'any 2005, el que suposa que ja hem deixat enrere el segle XX. Això, deuria suposar per a una ment progressista, i com els de la seua classe dirien, per a la gent de bé, que ja no es pot permetre l'insult que implica l'ostentació descarada en un edifici públic d'un emblema que ens transporta a una Dictadura sanguinolenta i impune, què provocant una guerra va enderrocar, el govern legítim de la II República.

Façana de l'edifici de Correus a Borriana

Tots recordem la rehabilitació que ha sofert l'edifici del servei postal, ja fa uns quants anys. La reforma, si el PP hagués tingut voluntat política i d'integració, haguera pogut ser aprofitada per a la retirada del vergonyós símbol preconstitucional que presideix l'entrada. Resulta paradoxal, que el partit polític que més evoca pel compliment de la Constitució espanyola de 1978, siga també qui menys la respecte.

No ens ha d'estranyar aquest tipus d'actuacions tenint en compte el passat del Partit Popular, fundat per Manuel Fraga i Iribarne, amic personal de Francisco Franco, i un dels seus ministres d'Informació i Turisme, es a dir, el màxim responsable de que la censura fora eficient i que la població no sapiguera més del que estava permés.

Esquerra Unida vol esmenar aquesta situació, i recentment a presentat en el Registre d'Entrada del Mgc. Ajuntament de Borriana una moció dirigida a tots els grups municipals, inclòs el Partit Popular, on donem la possibilitat de que totes les forces democràtiques i representatives de la ciutadania borrianenca demanen amb fermesa i en ple ordinari la retirada immediata de qualsevol símbol feixista existent al nostre municipi, amb especial importància els situats als edificis oficials, com el de Correus.

Senyors i senyores del PP, deixen de fer el ridícul, la memòria dels esdeveniments com el que representa l'aguiló franquista de Correus, efectivament, no s'ha d'oblidar, però amb l'objectiu primordial què no es repetisca. Però tinguen clar que el seu lloc mai serà el d'un edifici públic, sempre serà el dels llibres d'història d'Espanya per al seu estudi.

Cristian Veses i Donet
Secretari d'Organització

la vinyeta...

Autor d'aFERRADA:

ESQUERRA UNIDA
DE BORRIANA

e-mail:

euborriana@hotmail.com

MÉS INFORMACIÓ

EN: ESQUERRA

UNIDA DEL

PAIS VALENCIÀ

www.eupv.org

LLIBERTAT AL BIM?

Quan els polítics silencien altres polítics sense cap mes explicació que majories absolutes, això és **Dictadura**.

Quan el BIM (eixe butlletinet que es dona al Mercat, la Casa de Cultura, l'Ajuntament...) un mitjà que totes i tots sufraguem per a que "impreses amigues" es facen d'or, no deixa que Esquerra Unida manifeste les seues opinions, això també és **Dictadura**, senyors del PP.

Quan alguna regidora promet allò que no es pot (o no es vol) acomplir perquè papà Ferrada es mosqueja i després de no ser fidel a la paraula ens dona llargues, això no és dictadura sinó **covardia**.

Amb aquestes premisses no cal ser filòsof per a deduir que al PP li resulta incòmode que Esquerra Unida exercisca el paper que li ha atorgat la ciutadania, ser **oposició**.

Si determinats partits polítics (PP, PSOE, UV i BNV) poden escriure (alguns fins i tot fer-se PPropaganda) a El Pla, ens costa entendre perquè a **Esquerra Unida no li ho deixen fer**.

La resposta per a la camarilla de l'Alcalde és ben senzilla, perquè NO ELS DONA LA GANA. Perquè és mes còmode eludir la crítica i callar aquells que l'exercim amb fermesa. Perquè és mes senzill no assumir responsabilitats i mantindre la ciutadania desinformada.

Si tota l'oposició està d'acord en que Esquerra Unida manifeste la seua opinió a El Pla, és de mes que dubtosa elegància política no permetre-ho. És lògic pensar que estem en Dictadura quan el PP en solitari rebutja una iniciativa que en principi anava a secundar (això és mes hipòcrita que Fabra declarant-se innocent).

Doncs bé senyor Ferrada, Esquerra Unida, que té el mateix dret i legitimitat que el seu partit a escriure a un **mitjà públic**, li comunica que no es detindrà fins que eixe dret siga satisfet i la població conega de veritat el tipus de gent que governa la ciutat, ja sap vosté que a "todo cerdo le llega su San Martín" i el seu està ben a prop, el 2007, quan el poble conega les sospites urbanístiques, la seua prepotència, el despotisme i l'obstruccionisme sostingut, i tot allò que fa que el PP governe com si estiguerem en **Dictadura**.

Delegació de Premsa i Comunicació

EU a EL PLA ja!

PÀGINA WEB DEL COL·LECTIU:

www.euborriana.galeon.com